

Arrest

nr. 117 560 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat J. BAELDE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 19 juni 2013.

1.3. Op 26 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, J.M.W. (...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 1 januari 1976 in het dorp Thatta Joyia, in het district Sarghoda van de provincie Punjab. U verhuisde in 1990 naar Karachi om er te gaan werken. In 2003 of 2004 bent u teruggekeerd naar uw dorp. Net voor uw vertrek woonde u in Faisalabad. U ging naar de lagere school in Thatta Joyia. In 2006 bent u begonnen met een melkbedrijf. U kocht melk bij andere boerderijen om deze door te verkopen aan grote bedrijven. U bent in 2005 getrouwd met U.K. (...). U heeft twee zonen, H.R. (...) en B.A.. Uw vrouw en kinderen wonen in het dorp Thatta Joyia.

U begon in 2006 met uw eigen zaak. In 2010 begon maulawi Zafar eveneens met een melkbedrijf. Hij vreesde uw concurrentie. Hij kreeg de mensen niet overtuigd melk aan hem te verkopen. Hij vertelde de mensen dat het niet kon dat ze melk verkochten aan een niet-moslim, een ahmadi en niet aan een moslim. U ondervond hier geen problemen door. In januari 2011 werd u aangevallen door Mohammad Sher Mavia. Hij werd gestuurd door maulawi Zafar. U en uw broer waren thuis en werden aangevallen. Uw verwanten, vrienden en familie kwamen u ter hulp. Hierdoor gingen de aanvallers op de vlucht. U en uw broer gingen naar het politiekantoor om klacht in te dienen. Bij het horen van de naam Mohammad Sher Mavia weigerde de politie de klacht neer te schrijven. De volgende dagen werd u opnieuw bedreigd via de telefoon. Verschillende mensen raadden u aan te stoppen met uw melkbedrijf en iets anders te gaan doen. U stopte met werken. In juni 2011 werd u een tweede keer aangevallen. U bleef nog 2 à 3 dagen in uw dorp maar nadien bent u vertrokken naar Faisalabad. U ging er werken in een textiel fabriek. In het begin waren er geen problemen. Na twee weken ontdekte men dat u een ahmadi was. De maulawi van de fabriek, Mursaleem had dit ontdekt en vroeg aan de leiders van de fabriek u te ontslaan. U kreeg de tijd om na te denken. Op 5 augustus 2011 werd u aangevallen door een groep mensen gestuurd door maulawi Mursaleem van de fabriek. Uw vriend, Arshad, die ook werkte in de fabriek heeft u geholpen en u mee naar zijn huis genomen. Daar bent u gebleven tot uw vertrek uit Pakistan. U vertelde hem alles en hij vond dat het beter was voor u om Pakistan te verlaten. Op 8 november 2011 bent u vertrokken uit Pakistan en op 9 november 2011 kwam u aan in België. De volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, de geboorteaktes van uw zonen, een document van de ahmadiyya gemeenschap, 2 betalingsbewijzen van uw bijdrage, een bundel artikelen over een incident van een bevriende ahmadi, een bundel attesten van verwanten in Duitsland voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming status in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst legt u geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

De vrees die u verklaarde te hebben in Karachi, 10 jaar geleden, berust op een louter vermoeden. Men zou u willen treffen hebben omdat een neef van uw vriend iemand had gedood (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw vriend werd vermoord. Omdat u samenwoonde met uw vriend zou u gevisieerd worden. Men zou u nadien telefonisch gecontacteerd hebben (gehoorverslag CGVS, p.5, 6). Men is u nooit in uw dorp komen zoeken, hoewel ze wisten dat u daar was omdat u hen dit zelf heeft verteld (gehoorverslag CGVS, p. 6). Nadien heeft u hierdoor geen problemen meer gekend. Er is dus geen reden om aan te nemen dat ze dit nu 10 jaar later wel zouden doen. Bovendien is Karachi de stad met een gewelddadige reputatie in Pakistan en gebeuren er, zoals u zelf aanhaalt, elke dag moorden (gehoorverslag CGVS, p. 5) en diefstallen. Dit probleem stond bovendien los van uw geloof. U heeft geen redenen aangehaald die zouden aantonen dat u nog steeds hierdoor problemen zou ondervinden.

Daarnaast kan er worden aangenomen dat u geen vrees dient te hebben in Pakistan omwille van uw geloof. U heeft relatief goed kunnen wonen in uw dorp Thatta Joyia zonder al te veel opmerkelijk problemen. De problemen die u ondervonden heeft zijn niet van die aard dat ze vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie. U ging 5 à 6 jaar naar school zonder enig probleem maar bent ermee gestopt omdat u geen zin meer had (gehoorverslag CGVS, p. 6). Van 1990 tot 2003/2004 heeft u zonder problemen omwille van uw geloof in Karachi kunnen werken. Tot het jaar 2010 had u geen problemen (gehoorverslag CGVS, p. 12, 14). U had een goed draaiende melkbedrijf. U haalde melk op bij kleine boerderijen om die door te verkopen aan grote bedrijven. U ondervond nergens problemen (gehoorverslag CGVS, p. 12). U bezocht vele plaatsen in Pakistan zonder enig probleem (gehoorverslag CGVS, p. 6). U heeft niet ahmadi vrienden (gehoorverslag CGVS, p. 18). Uw familie ondervindt geen problemen (gehoorverslag CGVS, p. 17, 18). Dit alles wijst erop dat u in Pakistan een relatief goed leven kon leiden. Aan het incident dat aan de basis voor uw vertrek uit Thatta Joyia ligt kan weinig geloof gehecht worden. Maulawi Zafar zou u naar het leven staan. Men zou u 2 keer hebben aangevallen. Telkens is men gestopt op aanvraag van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 16), waarin er zich veel ahmadi's bevinden (gehoorverslag CGVS, p. 8,9, 10). Het is opmerkelijk dat ze hiermee gestopt zijn op vraag van ahamdi's indien ze u als ahmadi wilden aanvallen. Men zou vermoeden dat ze zich niet zo gemakkelijk zouden laten stoppen. Het is bovendien opmerkelijk dat ze 5 maanden gewacht hebben op u opnieuw aan te vallen. U verklaarde tevens dat het de tweede keer echt de bedoeling was u te doden (gehoorverslag CGVS, p. 17), aangezien ze hier de kans toe hadden is het opmerkelijk dat ze dit niet hebben gedaan. Bovendien verklaarde u later dat het enkel de bedoeling was dat u Thatta Joyia zou verlaten (en dus niet dat ze u zouden doden) (gehoorverslag CGVS, p. 17). Deze vaststellingen versterken het vermoeden dat de problemen die u ondervindt met maulawi Zafar economische motieven hebben en los staan van uw geloofsovertuiging. Het is opmerkelijk dat maulawi Zafar al die jaren zou gewacht hebben, uw problemen begonnen pas in januari 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 14, 16), om u in de problemen te brengen, gezien u al enkele jaren terug in Thatta Joyia woonde (sinds 2003/2004). Voor januari 2011 zou hij u enkel zwart gemaakt hebben bij uw klanten (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15), maar zoals u zelf aangeeft ondervond u hier geen problemen door (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 14). Zeker gezien het feit dat maulawi Zafar een machtig persoon zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16) zou men aannemen dat hij tot meer in staat is, dan u enkel zwart maken, iets wat vaker gebeurd tussen concurrenten. Maulawi Zafar zou u ook nooit zelf aangevallen of benaderd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien berust het feit dat maulawi Sher Mavia en zijn broer gestuurd zouden zijn door maulawi Zafar op een louter vermoeden. U denkt dat ze worden gestuurd door maulawi Zafar omdat ze vaak bij hem langsgaan (gehoorverslag CGVS, p. 15). Noch maulawi Zafar, noch maulawi Sher Mavia hebben u hier ooit iets van gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Bovendien heeft u familie geen problemen ondervonden, ook uw broer heeft geen verdere problemen gekend na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 17, 18). Daar de meeste nog in Thatta Joyia wonen is dit opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9, 10). Men zou verwachten dat ze ook uw familie zouden lastigvallen. Dit alles maakt het weinig waarschijnlijk dat Maulawi Zafar u zou willen vervolgen omwille van het feit dat u een ahmadi zou zijn.

Het feit dat u in Faisalabad een keer werd aangevallen is onvoldoende ernstig om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. U werd aangevallen, aangespoord door maulawi Mursaleem. U werd geholpen door omstaanders die u ter hulp kwamen (gehoorverslag CGVS, p. 18), en een niet ahmadi vriend heeft u daarna geholpen (gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien heeft uw werkgever u niet onmiddellijk ontslagen toen bekend geraakte dat u ahmadi was maar heeft hij u nog een kans gegeven (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dit wijst erop dat u niet bent uitgesloten uit de maatschappij en u nog steeds steun geniet. De overige maanden dat u bij uw vriend verbleef in Faisalabad hebben er zich geen problemen meer voor gedaan (gehoorverslag CGVS, p.18). Men

kan aannemen dat mocht Maulawi Mursaleem u echt willen treffen hij u ook bij uw vriend, Arshed, zou gevonden hebben. Hij was immers eveneens werkzaam in de fabriek.

Gezien al deze vaststellingen kan er worden vastgesteld dat de door u aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4§2, a en b te worden beschouwd. Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees naar de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 15, 22). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet weerleggen. De brief van de ahmadiyya gemeenschap, de betalingsbewijzen van uw bijdrage tonen aan dat u lid bent van de ahmadiyya gemeenschap. Zoals hierboven gesteld is het loutere feit dat u behoort tot deze gemeenschap geen voldoende voorwaarde voor de toekenning van een beschermingsstatuut. Uw identiteitskaart en de geboorteakten van uw zonen tonen uw identiteit en die van uw zonen aan, en deze wordt niet betwist door het CGVS. De bundel met artikelen over incidenten van bevriende ahmadi's tonen uw problemen niet aan (gehoorverslag CGVS, p. 3, 4 en 20). Het feit dat andere ahmadi's problemen zouden ondervinden toont nog niet aan dat u problemen heeft, bovendien wordt elke aanvraag individueel bekeken. Ook het feit dat u familieleden aanhaalde die in Duitsland verblijven, vermag niet de conclusie van deze beslissing te veranderen. Hun problemen staan immers los van de uwe en elk dossier wordt individueel bekeken en behandeld.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

2.1.1. In een onderdeel 'algemeen' stelt verzoeker, na citering van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), dat Ahmadi's volgelingen zijn van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, dat bezwaarlijk kan worden betwist dat het Ahmadi geloof geen religie is, dat van een Ahmadi volgens UNHCR niet kan worden verwacht of geëist dat deze zijn of haar geloof zal onderdrukken om vervolging in een toekomstig vestigingsgebied te vermijden, waarna

verzoeker verwijst naar het door hem bijgevoegde stuk 4. Verzoeker stelt dat het element 'gegronde vrees voor vervolging' een subjectief psychologisch element behelst in hoofde van de kandidaat-vluchteling, terwijl het inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde redenen is. Verzoeker meent dat hij effectief de bewijslast draagt van deze gegronde vrees voor vervolging, doch verwijst naar een artikel van D. VANHEULE, waarin gesteld wordt dat de bewijslast niet zover gaat dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zou plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn, dat het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Voorts verwijst verzoeker naar J. HATHAWAY waar die stelt dat de asielaanvrager weliswaar een principiële bewijslast draagt, maar dat de (loutere) verklaring van de kandidaat-vluchteling kan aanvaard worden als voldoende bewijs indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk is. Verder stelt verzoeker dat de asielzoeker het voordeel van de twijfel krijgt (met verwijzing naar D. VANHEULE).

2.1.2. In een onderdeel '*in casu*', stelt verzoeker, aangaande de motivering van de verwerende partij betreffende Ahmadi in Pakistan en de nood om de vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, dat de 'Eligibility Guidelines' van UNHCR in de bestreden beslissing incorrect geïnterpreteerd worden, waarna hij enkele zinnen citeert uit de Guidelines voorzien van een vrije vertaling. Verzoeker meent dat de correcte lezing aantoont dat de beoordeling van de 'individuele omstandigheden' wat betreft Ahmadi kandidaat vluchtelingen inzonder een onderzoek vergt naar het belang van deze religie voor verzoeker alsook het belang van het praktiseren van deze religie voor verzoeker, dat indien blijkt dat de kandidaat-vluchteling een ernstig praktiserend Ahmadi gelovige is, het UNHCR stelt dat dergelijk lid van de Ahmadi gemeenschap naar alle waarschijnlijkheid nood heeft aan internationale vluchtelingenbescherming. Verzoeker poneert dat de *ratio legis* hiervan duidelijk is: de discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan is afdoende duidelijk gedocumenteerd over de jaren en de agressie neemt de laatste jaren alleen maar toe, doch indien men geen 'actief praktiserend lid' is van de Ahmadi gemeenschap en aldus niet actief het geloof belijdt, is er niet onmiddellijk nood aan bescherming in de zin van het vluchtelingenverdrag, gezien het niveau van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag dan immers niet bereikt wordt. Indien het Ahmadi geloof voor de betrokken kandidaat vluchteling echter wel degelijk zeer belangrijk is en men actief het geloof belijdt en (mede) om reden daarvan met agressie vanwege moslims en/of overheidsdiensten in aanraking komt, zal men wel een internationale vluchtelingenbescherming nodig hebben. Verzoeker vervolgt dat van een (Ahmadi)gelovige niet kan verwacht worden dat deze zijn of haar geloof zal onderdrukken om vervolging in het eventueel toekomstig vestigingsgebied te vermijden, waarna verzoeker verwijst naar de gezegdes van het UNHCR in de door de verwerende partij toegevoegde Subject Related Briefing over PAKISTAN Ahmadiyya Muslim Community, waarin staat dat het geweld tegen de leden van de ahmadi-gemeenschap de laatste jaren toenam en de Pakistaanse autoriteiten geen of nauwelijks bescherming bieden. Vervolgens stelt verzoeker dat het UNHCR zeer duidelijk is omtrent het feit dat voor Ahmadi's op heden zelfs geen intern vestigingsalternatief bestaat, waarna hij citeert uit het door hem toegevoegde thematisch ambtsbericht Pakistan, waarover hij stelt dat dit bericht van de Nederlandse overheid nogmaals de reeds verduidelijkte correcte interpretatie van de Guidelines van het UNHCR en het hieraan gekoppeld noodzakelijk individueel onderzoek bevestigt, namelijk dat voor Ahmadi's die openlijk hun geloof praktiseren geen vlucht- of vestigingsalternatief bestaat en deze personen door gebrek aan effectieve bescherming van de Pakistaanse overheid nood hebben aan een internationale vluchtelingenbescherming. Verzoeker meent dan ook dat het concrete onderzoek *in casu* dient te zijn in hoeverre hij al dan niet openlijk zijn geloof praktiseert, dat dit onderzoek echter niet of onvoldoende werd gevoerd door het CGVS, minstens dat hierover niet wordt gemotiveerd. Verzoeker meent dat uit zijn gehoor duidelijk het actief praktiseren van zijn Ahmadi geloof blijkt, waarna hij verschillende voorbeelden opsomt. De voorbeelden in acht nemend kan, volgens verzoeker, enkel besloten worden dat hij, hoewel analfabeet en geen 'geletterde religieuze leider', zeker en vast een actief praktiserend lid van de Ahmadi gemeenschap is. Hij herhaalt dat van hem, volgens UNHCR, niet kan worden verwacht dat hij zijn geloof zal onderdrukken om vervolging in een eventueel toekomstig vestigingsgebied te vermijden, terwijl er voor Ahmadi's die openlijk hun geloof praktiseren (of doelwit zijn geworden van bedreigingen en/of aanvallen door fundamentalistisch soennitische groepen) geen vlucht- of vestigingsalternatief bestaat. Bovendien benadrukt verzoeker dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet van de opdracht ontslaan de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niet twijfelt aan het gegeven dat hij Ahmadi is doch wel twijfelt aan het geweld waarvan hij slachtoffer was, inzonder dat dit geweld eerder om economische motieven zou draaien en los zou staan van zijn geloofsovertuiging, dat de verwerende partij weerhoudt dat hij in Pakistan een relatief goed leven kon

leiden. Verzoeker meent dat de verwerende partij hierbij haar eigen verslag verloochent inzake de situatie van Ahmadi in Pakistan van 29 maart 2013, dat het CGVS immers maar al te goed op de hoogte is dat Ahmadi's in een onmenselijke en vernederende situatie verblijven in Pakistan, waarna hij citeert uit het rapport. Concreet bevestigt volgens verzoeker het CGVS dat zowel de Duitse, Noorse als Nederlandse asielinstanties de Pakistaanse autoriteiten niet in staat achten om Ahmadi adequaat te beschermen. Verzoeker stelt dat conform het voorgaande het duidelijk een gekend gegeven is dat Ahmadi in Pakistan vaak geïntimideerd worden door vernieling van eigendommen, boycots van handelszaken, etc. doch wanneer geweld (soms om onderliggende economische redenen) wordt gepleegd tegen Ahmadi deze met de rug tegen de muur staan gezien enige bescherming door de Pakistaanse overheid en de politiediensten niet mogelijk is, niet realistisch is gezien ze Ahmadi zijn, zo ook voor hem, wiens klacht niet eens in ontvangst werd genomen door de politiediensten. Verzoeker stelt dat indien men een klacht indient bij de politie en deze weigert de klacht te registreren en in de familie en kennissen en gemeenschap in het algemeen is het een gekend gegeven dat de politie deze klachten van Ahmadi niet ernstig neemt en/of niet registreert, kan verzoeker het bezwaarlijk kwalijk genomen worden dat hij vervolgens bij de volgende agressie aanvallen op zijn persoon niet langer klacht indient bij de politie. Verzoeker stelt dat het nog absurder is wanneer de verwerende partij een tegenindicatie meent te ontwaren in het feit dat hij nog in leven is, dat het evident is dat hij voor zijn leven vreesde bij de tweede aanval op zijn persoon door diezelfde personen in juli 2011, doch dat de verwerende partij bezwaarlijk een negatieve indicatie kan weerhouden uit het feit dat hij nog in het leven blijkt. Verzoeker stelt zich dan ook de vraag of de verwerende partij hiermee impliceert dat hij erkend vluchteling zou zijn indien hij in juli 2011 vermoord ware geweest. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij ook spijkers op laag water zoekt wat betreft het standpunt van de 'general manager' van de textiel fabriek waar hij was tewerkgesteld in Faisalabad, dat toen in de fabriek de maulawi te weten kwam dat hij Ahmadi was, iedereen tegen hem werd opgestoot en aangedrongen werd op ontslag, dat waar de 'CEO' vooreerst 'gematigd' reageerde door als gulden middenweg voor te stellen dat hij zelf moest kunnen beslissen hierover, meende deze maulawi dat dit niet snel genoeg ging, zodat hij reeds even later werd aangevallen door een groep personen onder leiding van deze maulawi, waarbij deze laatste aanwezig was en de betrokkene toeriep dat het slaan en het doden van Ahmadi ervoor zorgt dat men in het paradijs terechtkomt. Verzoeker stelt dat hij duidelijk verklaart hoe hij hard werd geslagen en zijn kledij werd gescheurd terwijl *"de general manager me toen heeft gezien met gescheurde kleren en bloed op gezicht en wonden en hij heeft me niet geholpen"*. Uit bovenstaande afleiden dat zijn werkgever hem niet onmiddellijk heeft ontslagen *"maar u nog een kans heeft gegeven. Dit wijst erop dat u niet bent uitgesloten uit de maatschappij en u nog steeds steun geniet"*, geeft volgens verzoeker blijk van een verregaande wereldvreemdheid. Verzoeker stelt zich vragen bij de redenering dat door absoluut niet te reageren en de geestelijke leider binnen de fabriek het vuile werk te laten opknappen door 'de Ahmadi' uit de fabriek te kloppen (letterlijk) blijkbaar wordt afgeleid dat hem nog een kans werd gegeven en hij nog niet is uitgesloten uit de maatschappij. Aangaande het feit dat hij geen agressie heeft ondervonden toen hij ondergedoken leefde, stelt verzoeker dat hij in het gehoor afdoende duidelijk was omtrent hoe hij in die periode volkomen ondergedoken leefde, waarna hij verwijst naar de relevante verklaringen in het gehoor. Verzoeker meent dan ook dat in die zin ondergedoken leven om geen slachtoffer te worden van verregaande agressie omwille van het geloof bezwaarlijk door de verwerende partij als een menswaardig alternatief te worden gezien, temeer daar het UNHCR reeds afdoende duidelijk heeft bevestigd dat van een praktiserend Ahmadi niet kan worden verwacht dat deze zijn geloof onderdrukt, dat de problematiek van de vervolging van Ahmadi in Pakistan dermate gekend is dat wikipedia er een themanummer aan heeft gewijd, dat deze wikipedia bladzijde zelfs de artikels van de Pakistaanse strafwet aangeeft waarmee Ahmadi moslims worden vervolgd in Pakistan. Verzoeker meent dat in het licht van bovenstaande, inzonder conform de correcte interpretatie van de Guidelines van UNHCR, hij als duidelijk actief praktiserend Ahmadi dient te worden erkend als vluchteling, dat de bestreden beslissing minstens manifest de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt waar niet werd gemotiveerd waarom verzoeker als actief praktiserend Ahmadi zoals duidelijk blijkt uit zijn gehoor ondanks de Guidelines uitgesloten zou moeten worden van de erkenning als vluchteling. Verzoeker meent dat elke kandidaat-vluchteling immers het recht heeft op een gedegen onderzoek van diens vrees tot vervolging conform het vluchtelingenverdrag, ten zeerste wanneer de ingeroepen ernstige problematiek een dermate gekende en reeds in talloze verslagen van NGO's en westerse overheden aan de kaak gestelde problematiek is.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Na citering van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker dat zijn dossier helemaal niet deugdelijk/zorgvuldig onderzocht werd in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus, dat

hieromtrent in één tijd werd geoordeeld dat louter op grond van Ahmadi geloof, hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat er in zinnen hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dat enig werkelijk onderzoek wat betreft het ernstig risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker als actief praktiserend Ahmadi in Pakistan niet gevoerd werd, minstens dit niet blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, dat nochtans conform bovenstaande onder het eerste middel blijkt hoe verzoeker een actief betrokken lid is van de Ahmadi gemeenschap, terwijl zowel het algemeen rapport over Ahmadi's in Pakistan van het CGVS, het algemeen ambtsbericht, de UNHCR Eligibility Guidelines als Wikipedia in het algemeen, eerder overduidelijk is wat betreft dit ernstig risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van Ahmadi in Pakistan. Verzoeker vervolgt dat het jaarrapport van 2012 van de organisatie Persecution of Ahmadiyy Muslim Community duidelijk meldt dat er een toename van het geweld tegen Ahmadi in Pakistan is, alsook dat in het rapport wordt benadrukt dat de betrouwbaarheid van de gegevens van deze organisatie niet wordt betwist alwaar o.a. Human Rights Watch, Human Rights Commission of Pakistan en het US State Department verwijzen naar informatie van deze organisatie. Hij meent dat het dan ook moeilijk te rijmen valt met het eigen rapport van de commissaris-generaal van maart 2013 waarin wordt bevestigd dat het geweld tegen Ahmadi in Pakistan sinds 2012 is toegenomen, terwijl duidelijk is dat hij Ahmadi is om vervolgens zonder enige gedegen motivatie terzake louter te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, dat dergelijke motivatie voor hem, noch voor enig ander weldenkend mens, redelijk te begrijpen is, zodat minstens een schending van het redelijkheidsbeginsel voorligt, dat de (onbetwiste) Ahmadi religie en het gegeven dat hij een praktiserend lid hiervan is, bij een zorgvuldig onderzoek van de verwerende partij zowel in het licht van de potentiële vluchtelingenbescherming als in het licht van de subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht.

Concluderend stelt verzoeker dat de feiten op grond waarvan het bestuur tot zijn beslissing komt, zorgvuldig moeten worden gewaardeerd, dat de waardering *in casu* onzorgvuldig lijkt te zijn gebeurd zoals hierboven in detail en omstandig gemotiveerd werd toegelicht.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofdorde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag toe te kennen en in subsidiaire orde hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. Ondergeschiedt vraagt verzoeker minstens zijn dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal met oog op verder onderzoek ten gronde in het licht van een correcte interpretatie van de 'Eligibility Guidelines' van UNHCR.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker

- De Subject Related Briefing 'Pakistan – Ahmadiyya Muslim Community' van 29 maart 2013 (stuk 3)
- Thematisch ambtsbericht Pakistan positie van Ahmadi's en christenen van december 2012, vanwege het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland (stuk 4)
- UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan van 14 mei 2012 (stuk 5)
- Gehoorverslag van verzoeker van 19 juni 2013 (stuk 6)
- Wikipedia artikel 'Vervolging van Ahmadi-moslims' (stuk 7)

2.4. Ter terechtzitting wordt gewezen op de aanvullende nota die de verwerende partij heeft neergelegd op 10 december 2013 en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Pakistan – Overzicht van informatie betreffende de actuele veiligheidssituatie' van 25 november 2013 bevat.

Ter terechtzitting verwijst verzoeker naar arrest nr. 114.571 van 28 november 2013 van de Raad en stelt dat Ahmadi een actuele vrees hebben waardoor ze het vluchtelingenstatuut kunnen toegekend krijgen.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de

waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Wat het feit betreft dat verzoeker behoort tot de Ahmadi-geloofsgemeenschap in Pakistan, neemt de verwerende partij, zoals reeds gesteld, in de bestreden beslissing het volgende uitgangspunt in: *“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat ahmadi “are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”*

Verzoeker meent dat de ‘Eligibility Guidelines’ van UNHCR in de bestreden beslissing incorrect geïnterpreteerd worden, dat een correcte lezing aantoonde dat de beoordeling van de ‘individuele omstandigheden’ wat betreft Ahmadi kandidaat vluchtelingen inzonder een onderzoek vergt naar het belang van deze religie voor de verzoeker alsook het belang van het praktiseren van deze religie voor de verzoeker, dat indien blijkt dat de kandidaat-vluchteling een ernstig praktiserend Ahmadi gelovige is, het UNHCR stelt dat dergelijk lid van de Ahmadi gemeenschap naar alle waarschijnlijkheid nood heeft aan internationale vluchtelingenbescherming, dat de *ratio legis* hiervan duidelijk is: de discriminatie en vervolging van Ahmadi's in Pakistan is afdoende duidelijk gedocumenteerd over de jaren en de agressie neemt de laatste jaren alleen maar toe, doch indien men geen ‘actief praktiserend lid’ is van de ahmadi gemeenschap en aldus niet actief het geloof beleid, is er niet onmiddellijk nood aan bescherming in de zin van het vluchtelingenverdrag, gezien het niveau van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag dan immers niet bereikt wordt, dat indien het Ahmadi geloof voor de betrokken

kandidaat vluchteling echter wel degelijk zeer belangrijk is en men actief het geloof belijdt en (mede) om reden daarvan met agressie vanwege moslims en/of overheidsdiensten in aanraking komt, men wel een internationale vluchtelingenbescherming zal nodig hebben. Verzoeker stelt verder dat het geweld tegen de leden van de Ahmadi-gemeenschap de laatste jaren toenam en de Pakistaanse autoriteiten geen of nauwelijks bescherming bieden. Verzoeker meent dat het thematisch ambtsbericht Pakistan de correcte interpretatie van de Guidelines alsook het hieraan gekoppeld individueel onderzoek bevestigt, namelijk dat voor Ahmadi's die openlijk hun geloof praktiseren geen vlucht of vestigingsalternatief bestaat en deze personen door gebrek aan bescherming van de Pakistaanse overheid nood hebben aan een internationale bescherming. Verzoeker meent dan ook dat het concrete onderzoek *in casu* dient te zijn in hoeverre hij al dan niet openlijk diens geloof praktiseert, dat dit onderzoek echter niet of onvoldoende werd gevoerd door het CGVS, minstens dat hierover niet wordt gemotiveerd. Verzoeker meent dat zijn gehoor duidelijk het actief praktiseren van zijn Ahmadi geloof blijkt. Volgens verzoeker kan enkel besloten worden dat hij, hoewel hij analfabeet en geen 'geletterde religieuze leider' is, zeker en vast een actief praktiserend lid van de Ahmadi gemeenschap is. Bovendien benadrukt verzoeker dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet van de opdracht ontslaan de vrees voor vervolging betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij niet twijfelt aan het gegeven dat hij Ahmadi is, doch wel aan het geweld waarvan hij slachtoffer was. Verzoeker meent dat de verwerende partij hierbij haar eigen verslag verloochent inzake de situatie van Ahmadi in Pakistan van 29 maart 2013, dat het CGVS immers maar al te goed op de hoogte is dat Ahmadi's in een onmenselijke en vernederende situatie verblijven in Pakistan. Concreet bevestigt volgens verzoeker het CGVS dat zowel de Duitse, Noorse als Nederlandse asielinstanties de Pakistaanse autoriteiten niet in staat achten om Ahmadi adequaat te beschermen. Verzoeker stelt dat conform het voorgaande het duidelijk een gekend gegeven is dat Ahmadi in Pakistan vaak geïntimideerd worden door vernieling van eigendommen, boycots van handelszaken, etc. doch wanneer geweld (soms om onderliggende economische redenen) wordt gepleegd tegen Ahmadi staan deze met de rug tegen de muur gezien enige bescherming door de Pakistaanse overheid en de politiediensten niet mogelijk is, niet realistisch is gezien ze Ahmadi zijn. Hij herhaalt dat de problematiek van de vervolging van Ahmadi in Pakistan dermate gekend is dat wikipedia er een themanummer aan heeft gewijd, dat deze wikipedia bladzijde zelfs de artikels van de Pakistaanse strafwet aangeeft waarmee Ahmadi moslims bij wet worden vervolgd in Pakistan. Verzoeker meent dat in licht van bovenstaande, inzonder conform de correcte interpretatie van de Guidelines van UNHCR, hij als duidelijk actief praktiserend Ahmadi dient te worden erkend als vluchteling, dat de bestreden beslissing minstens manifest de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt waar niet werd gemotiveerd waarom verzoeker als actief praktiserend Ahmadi zoals duidelijk blijkt uit diens gehoor ondanks de Guidelines uitgesloten zou moeten worden van de erkenning als vluchteling. Verzoeker meent dat elke kandidaat-vluchteling immers het recht heeft op een gedegen onderzoek van diens vrees tot vervolging conform het vluchtelingenverdrag, ten zeerste wanneer de ingeroepen ernstige problematiek een dermate gekende en reeds in talloze verslagen van NGO's en westerse overheden aan de kaak gestelde problematiek is.

De Raad ontkent niet dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoeker bijgebrachte informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi, zoals verzoeker lijkt voor te houden. De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde rapporten doen aan voornoemd uitgangspunt geen afbreuk. De rapporten bevestigen bovenstaande vaststellingen, maar tonen geenszins de individuele vrees van verzoeker aan. Het komt derhalve aan verzoeker toe om zijn individuele asielaanvraag geloofwaardig te maken.

De loutere vaststelling door verzoeker dat de verwerende partij niet twijfelt aan het feit dat hij Ahmadi is, doch wel twijfelt aan het geweld waarvan hij slachtoffer was, inzonder dat dit geweld eerder om economische motieven zou draaien en los zou staan van zijn geloofsovertuiging, dat de verwerende partij weerhoudt dat hij in Pakistan een relatief goed leven kon leiden, dat de verwerende partij hierbij haar eigen verslag verloochent inzake de situatie van Ahmadi in Pakistan van 29 maart 2013, dat het CGVS immers maar al te goed op de hoogte is dat Ahmadi's in een onmenselijke en vernederende

situatie verblijven in Pakistan waarbij verzoeker verwijst naar de door hem bijgebrachte informatie, dat zowel de Duitse, Noorse als Nederlandse asielinstanties de Pakistaanse autoriteiten niet in staat achten om Ahmadi adequaat te beschermen, dat conform het voorgaande het duidelijk een gekend gegeven is dat Ahmadi in Pakistan vaak geïntimideerd worden door vernieling van eigendommen, boycots van handelszaken, etc. doch wanneer geweld (soms om onderliggende economische redenen) wordt gepleegd tegen Ahmadi deze met de rug tegen de muur staan gezien enige bescherming door de Pakistaanse overheid en de politiediensten niet mogelijk is, niet realistisch is gezien ze Ahmadi zijn, zo ook voor hem, wiens klacht niet eens in ontvangst werd genomen door de politiediensten, dat het een gekend gegeven is dat de politie deze klachten van Ahmadi niet ernstig neemt en/of niet registreert, is dan ook, gelet op voorgaande, niet dienstig. Immers, zoals reeds eerder gesteld, is de verwijzing naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan niet afdoende om aan te nemen dat verzoeker er persoonlijk werden vervolgd of er een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Verzoeker doet dan ook geen afbreuk aan de motieven desbetreffend, zoals blijkt uit onderhavig arrest.

In de mate verzoeker stelt dat de Pakistaanse autoriteiten geen of nauwelijks bescherming bieden, leest de Raad inderdaad in informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat islamitische groeperingen ideologische, intimidatie- en geweldcampagnes voeren tegen de Ahmadi en de Pakistaanse autoriteiten er niet in slagen om het door deze bewegingen gepleegde geweld in te dijken en intimidatiepraktijken oogluikend toelaten. Deze vaststelling wijzigt echter niets aan het besluit dat er geen sprake is van een systematische groepsvervolging van de Ahmadi en het feit dat het voorgehouden vluchtrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is, zoals blijkt uit wat volgt.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de door hem toegevoegde informatie, verwijst naar het niet bestaan van een intern vluchtalternatief, is deze argumentatie niet dienstig, daar, zoals blijkt uit onderhavig arrest, geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker, zodat hij dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Gezien geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk wordt gemaakt, is een onderzoek naar een vluchtalternatief overbodig.

In zoverre verzoeker stelt dat van hem niet kan verwacht worden dat hij zijn geloof zal onderdrukken om vervolging in het eventueel toekomstig vestigingsgebied te vermijden, wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal nergens in de bestreden beslissing ook maar laat uitschijnen dat voorgaande van verzoeker wordt verwacht, zodat zijn kritiek dienaangaande niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

2.8. Wat de beoordeling van zijn asielaanvraag betreft, doet verzoeker gelden dat het hem bezwaarlijk kwalijk genomen kan worden dat hij, nadat hij reeds een klacht indiende bij de politie, die weigerde deze te registreren, bij de volgende agressieaanvallen op zijn persoon niet langer klacht indient bij de politie. Voorgaande kritiek is niet dienstig nu nergens uit de bestreden beslissing blijkt als zou het niet indienen van een klacht bij de politie hem tegengeworpen worden. De bestreden beslissing duidt er enkel op dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen, doch hieruit kan geenszins afgeleid worden als zou het bewijzen van zijn asielrelaas enkel kunnen door middel van het voorleggen van een klacht bij de politie.

Waar verzoeker kritiek uit op het motief van de verwerende partij waar zij een tegenindicatie meent te ontwaren in het feit dat hij nog in leven is na een tweede aanval op zijn persoon, merkt de Raad op dat voorgaande kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele ontbrekende feitelijke grondslag van het voornoemde motief de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Immers laat verzoeker na de overige motivering dienaangaande te betwisten, laat staan te weerleggen. De overige motieven "*Het is bovendien opmerkelijk dat ze 5 maanden gewacht hebben op u opnieuw aan te vallen. U verklaarde tevens dat het de tweede keer echt de bedoeling was u te doden (gehoorverslag CGVS, p. 17)*" en "*Bovendien verklaarde u later dat het enkel de bedoeling was dat u Thatta Joyia zou verlaten (en dus niet dat ze u zouden doden) (gehoorverslag CGVS, p. 17).*" volstaan dan ook om de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de tweede aanval op zijn persoon in juli 2011 ongeloofwaardig te bevinden. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker voorbijgaat aan het geheel van de motieven betreffende de incidenten die aan de basis liggen voor zijn vertrek uit Thatta Joyia. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd: "*Aan het incident dat aan de basis voor uw vertrek uit Thatta Joyia ligt kan weinig geloof gehecht worden. Maulawi Zafar zou u naar het leven staan. Men zou u 2 keer hebben aangevallen. Telkens is men gestopt op aanvraag van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 16), waarin er zich veel ahmadi's bevinden (gehoorverslag CGVS, p. 8,9, 10). Het is opmerkelijk*

dat ze hiermee gestopt zijn op vraag van ahamdi's indien ze u als ahmadi wilden aanvallen.” en “Deze vaststellingen versterken het vermoeden dat de problemen die u ondervindt met maulawi Zafar economische motieven hebben en los staan van uw geloofsovertuiging. Het is opmerkelijk dat maulawi Zafar al die jaren zou gewacht hebben, uw problemen begonnen pas in januari 2011 (gehoorverslag CGVS, p. 14, 16), om u in de problemen te brengen, gezien u al enkele jaren terug in Thatta Joyia woonde (sinds 2003/2004). Voor januari 2011 zou hij u enkel zwart gemaakt hebben bij uw klanten (gehoorverslag CGVS, p. 14, 15), maar zoals u zelf aangeeft ondervond u hier geen problemen door (gehoorverslag CGVS, p. 12, 13, 14). Zeker gezien het feit dat maulawi Zafar een machtig persoon zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 16) zou men aannemen dat hij tot meer in staat is, dan u enkel zwart maken, iets wat vaker gebeurt tussen concurrenten. Maulawi Zafar zou u ook nooit zelf aangevallen of benaderd hebben (gehoorverslag CGVS, p. 15). Bovendien berust het feit dat maulawi Sher Mavia en zijn broer gestuurd zouden zijn door maulawi Zafar op een louter vermoeden. U denkt dat ze worden gestuurd door maulawi Zafar omdat ze vaak bij hem langsaan (gehoorverslag CGVS, p. 15). Noch maulawi Zafar, noch maulawi Sher Mavia hebben u hier ooit iets van gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16). Bovendien heeft u familie geen problemen ondervonden, ook uw broer heeft geen verdere problemen gekend na uw vertrek (gehoorverslag CGVS, p. 17, 18). Daar de meeste nog in Thatta Joyia wonen is dit opmerkelijk (gehoorverslag CGVS, p. 8, 9, 10). Men zou verwachten dat ze ook uw familie zouden lastigvallen. Dit alles maakt het weinig waarschijnlijk dat Maulawi Zafar u zou willen vervolgen omwille van het feit dat u een ahmadi zou zijn.” Verzoeker weerlegt deze motieven niet, zodat deze overeind blijven en door de Raad worden overgenomen.

In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij ook spijkers op laag water zoekt wat betreft het standpunt van de 'general manager' van de textielfabriek waar hij was tewerkgesteld in Faisalabad, dat toen in de fabriek de maulawi te weten kwam dat hij Ahmadi was, iedereen tegen hem werd opgestoot en aangedrongen werd op ontslag, dat waar de 'CEO' vooreerst 'gematigd' reageerde door als gulden middenweg voor te stellen dat hij zelf moest kunnen beslissen hierover, meende deze maulawi dat dit niet snel genoeg ging, zodat hij reeds even later werd aangevallen door een groep personen onder leiding van deze maulawi, waarbij deze laatste aanwezig was en de betrokkene toeriep dat het slaan en het doden van Ahmadi ervoor zorgt dat men in het paradijs terechtkomt, dat hij duidelijk verklaart hoe hij hard werd geslagen en zijn kledij werd gescheurd terwijl de general manager hem toen heeft gezien met gescheurde kleren en bloed op gezicht en wonden en hem niet heeft geholpen, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan de verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker meent dat uit bovenstaande verklaringen afleiden dat zijn werkgever hem nog een kans heeft gegeven wat er op wijst dat hij niet uitgesloten is uit de maatschappij en nog steeds steun geniet, getuigt van een verregaande wereldvreemdheid en stelt zich vragen bij de redenering dat door absoluut niet te reageren en de geestelijke leider binnen de fabriek het vuile werk te laten opknappen door 'de Ahmadi' uit de fabriek te kloppen (letterlijk) blijktbaar wordt afgeleid dat hij nog een kans werd gegeven en hij nog niet is uitgesloten uit de maatschappij. Verzoeker gaat hier opnieuw voorbij aan het geheel van de motieven dienomtrent. Immers besloot de commissaris-generaal niet dat het enkele feit dat de werkgever hem nog een kans gaf er op wijst dat hij niet uitgesloten is uit de maatschappij en hij nog steeds steunt geniet, doch uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal tot voornoemd besluit is gekomen na verschillende vaststellingen, met name *“U werd geholpen door omstaanders die u ter hulp kwamen (...), en een niet ahmadi vriend heeft u daarna geholpen (...). Bovendien heeft uw werkgever u niet onmiddellijk ontslagen toen bekend geraakte dat u ahmadi was maar heeft hij u nog een kans gegeven (...).”* Verzoeker weerlegt deze feitelijke vaststellingen niet. Immers waar hij stelt dat de redenering om uit het absoluut niet reageren af te leiden dat hij nog een kans werd gegeven, vragen oproept, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker aangaf dat de general manager de mensen had gezegd dat ze hem tijd moesten geven om een beslissing te nemen (gehoorverslag CGVS, p. 13), zodat de commissaris-generaal hieruit dan ook terecht kon vaststellen dat zijn werkgever hem niet onmiddellijk ontslagen heeft en hem nog een kans gaf. Het feit dat de general manager achteraf, bij de aanval niet tussengekomen is of verzoeker niet heeft geholpen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling.

In zoverre verzoeker betreffende het feit dat hij geen agressie heeft ondervonden toen hij ondergedoken leefde, aanhaalt dat hij tijdens het gehoor afdoende duidelijk was omtrent hoe hij in die periode volkomen ondergedoken leefde, gaat hij opnieuw voorbij aan het geheel van de motieven desbetreffend. Immers wijst de commissaris-generaal er terecht op dat er zich in de periode dat verzoeker bij zijn vriend woonde in Faisalabad geen problemen hebben voorgedaan en dat men kan aannemen dat indien

Maulawi M. hem echt zou willen treffen hij hem ook bij zijn vriend, die immers eveneens werkzaam was in de fabriek zou hebben gevonden. Gelet op voorgaande motivering kan verzoeker niet volstaan met het verwijzen naar het ondergedoken leven om te verklaren waarom hij geen problemen meer heeft gekend na het voorval in Faisalabad. Verzoeker slaagt er aldus niet in deze motieven te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat ook in die zin ondergedoken leven om geen slachtoffer te worden van verregaande agressie omwille van het geloof bezwaarlijk als een menswaardig alternatief gezien kan worden, te meer daar het UNHCR reeds afdoende duidelijk heeft bevestigd dat van een praktiserend Ahmadi niet kan worden verwacht dat deze zijn geloof onderdrukt, wijst de Raad er opnieuw op dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat van verzoeker wordt verwacht dat hij ondergedoken leeft of dat hij zijn geloof onderdrukt, zodat voorgaande kritiek niet dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker aldus niet met valabele argumenten betwist. De Raad schraagt zich dan ook achter de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.9. Betreffende verzoekers verwijzing ter terechtzitting naar een arrest van de Raad, wijst de Raad er op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt immers individueel onderzocht op zijn eigen merites.

2.10. Op grond van de voorgaande vaststellingen is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Hij heeft dan ook geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk gemaakt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.11. Waar verzoeker stelt dat zijn dossier helemaal niet deugdelijk/zorgvuldig onderzocht werd in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien betekent het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoeker aldus stelt dat enig werkelijk onderzoek wat betreft het ernstig risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker als actief praktiserend Ahmadi in Pakistan niet gevoerd werd, dat nochtans conform bovenstaande onder het eerste middel blijkt hoe verzoeker een actief betrokken lid is van de Ahmadi gemeenschap, terwijl zowel het algemeen rapport over Ahmadi's in Pakistan van zowel het CGVS, het algemeen ambtsbericht, de UNHCR Eligibility Guidelines als Wikipedia in het algemeen, eerder overduidelijk is wat betreft dit ernstig risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van Ahmadi in Pakistan, dat het jaarrapport van 2012 van de organisatie Persecution of Ahmadiyy Muslim Community duidelijk meldt dat er een toename van het geweld tegen Ahmadi in Pakistan is, alsook dat in het rapport wordt benadrukt dat de betrouwbaarheid van de gegevens van deze organisatie niet wordt betwist alwaar o.a. Human Rights Watch, Human Rights Commission of Pakistan en het US State Department verwijzen naar informatie van deze organisatie, dat het dan ook moeilijk te rijmen valt met het eigen rapport van de commissaris-generaal van maart 2013 waarin wordt bevestigd dat het geweld tegen Ahmadi in Pakistan sinds 2012 is toegenomen, terwijl duidelijk is dat hij Ahmadi is om vervolgens zonder enige gedegen motivatie terzake louter te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, dat dergelijke

motivatie voor hem, noch voor enig ander weldenkend mens, redelijk te begrijpen is, zodat minstens een schending van het redelijkheidsbeginsel voorligt, dat de (onbetwiste) Ahmadi religie en het gegeven dat hij een praktiserend lid hiervan is, bij een zorgvuldig onderzoek van de verwerende partij zowel in het licht van de potentiële vluchtelingenbescherming als in het licht van de subsidiaire bescherming dient te worden onderzocht, benadrukt de Raad opnieuw dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het voorgehouden land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Waar hij dus wijst op de gevaarlijke situatie in Pakistan voor Ahmadi kan dit niet dienstig worden aangebracht: verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.12. Waar verzoeker zou menen dat uit de motivering niet blijkt dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet onderzocht werd, kan hij niet worden gevolgd, nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dienaangaande gemotiveerd werd en wel als volgt: *“Tot slot blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtinkhwa. Hoewel de situatie in de in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager. De situatie in Azad Kashmir en Gilgit-Baltistan is immers relatief stabiel te noemen. Het geweld dat in de provincies Baluchistan, Punjab en Sindh voorkomt neemt weliswaar de vorm aan van zelfmoordaanslagen, targeted killings, en sektarisch geweld, doch dit kadert niet binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Pakistaanse autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. De gewelddadige confrontaties en incidenten die er plaatsvinden overstijgen niet het niveau van interne ongeregeldheden in de zin van artikel 1, tweede lid van het Tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949. Daar er in de provincie Punjab thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin, bestaat er actueel voor burgers afkomstig uit deze provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”* Deze motieven worden door verzoeker niet betwist. De Raad schaart zich dan ook achter deze motieven.

2.13. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.14. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.15. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige

motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

2.17. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER